

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 7 (Verdensaltets kosmiske tilværelsesplaner) – Lektion 61

Det funkler så fint på min rude,
der blomstrer en blomst uden duft
som gik der en gartner derude
og tryllede blomster af luft.

Det glitrer så glad fra mit vindu
som solskin i dug på et spind.
Den gartner, der planter blomster nu
må ha'et forunderligt sind.

Thi ånder han let gennem munden,
så blomstrer den grå orkidé.
Gør jeg det, er blomsten forsvundet;
der bliver slet intet at se

Ib Paulsen

Salighedsriget og det nye organismeprincips erobring

61.

For en og anden kan det måske forekomme utroligt, at der kan være noget som helst tillokkende ved på en så engageret måde, som gælder for salighedsvæsnet, at dykke ned i de eksisterende mørkeerindringer. Men man må her huske på, at disse mørkeerindringer efterhånden helt er blevet udrensede for deres brod og virkelige dysterhed. Som vi nemlig allerede ved, gennemgår alle erindringstalentkerner en kosmisk kemisk proces, der ved sin afslutning lader dem fremtræde som fuldstændigt udrensede for alt, hvad der oprindeligt var virkeligt tragisk og smerteligt -altså lader dem fremtræde som det, vi har lært at kende som guldkopier. At sådanne guldkopier virkeligt kan udvindes af selv de mørkeste erindringer, er for eksempel den begejstring, hvormed mænd kan fortælle om deres soldatertid, et vidnesbyrd om. Det karakteristiske ved denne begejstring er nemlig, at den virkeligt beror på glæde ved at dvæle ved disse erindringer. Det fremkalder ligefrem en vis salighed, der varmer og gløder i blod og nerver. Det er dog ikke blot veteraner, der kender til den fornemmelse af salighed, dette at kontakte sine guldkopier fremkalder. Alle mennesker kender hertil, f.eks. når de efter mange års forløb genser et sted, hvor de tidligere har levet og udstået mange strabadser; når de efter mange års forløb kommer til at tale om perioder i deres liv, som oprindeligt var tunge og ubehagelige.

Det er naturligvis ikke kun erindringer af oprindeligt ubehagelige tildragelser, der forvandles til guldkopier. Det gælder alle erindringer, f.eks. også det gamle menneskes erindringer fra en god og lykkelig barndom og ungdom; men der er alligevel det ejendommelige ved forholdet, at de erindringer, der oprindeligt var behæftede med de største ubehageligheder og lidelser, altid i tidens fylde fremkalder de stærkeste salighedsfølelser og dermed bliver til de mest effektive guldkopier. Det er lige som om mindet om strabadser, der blev klaret og udstået, står i et særligt varmt og helligt skær, og det i jo højere grad, des mere udpræget ubehagelige de pågældende strabadser oprindeligt var, samt des større tidsmæssig afstand, de betragtes over.

62.

Det er altså mørkeerindringernes omsætning til guldkopier, der bidrager til at gøre dem tillokkende for salighedsvæsnet at dvæle ved; og det dvæler netop med størst forkærlighed ved mørkeerindringerne, fordi disse foruden indholdsmæssigt at danne en kontrast til det lys, det nu gennem årmilliarder har levet i, også udgør de stærkeste og mest effektive guldkopier. Og som i tilfældet med soldaterhistorierne og soldatererindringerne således fremkalder også her mødet med guldkopierne fornemmelsen af mental salighed hos salighedsvæsnet, hvad der netop tjener til at forklare udtrykkene "salighedsriget" og "salighedsvæsner". Forholdet er nemlig dette, at væsnerne, der er nået frem til spiralafsnittets sjette tilværelsesplan, igennem deres beskæftigelse med guldkopierne hensættes i en permanent salighedstilstand, der med tiden gang på gang antager form af stadig stærkere ekstase. Og netop disse ekstaser bringer os i berøring med de faktorer, der efterhånden afgørende sikrer det enkelte salighedsvæsens endegyldige tilknytning til et nyt organismeprincip -det næste i rækken.

63.

Som allerede omtalt i forbindelse med kapitlet om døden er de her berørte salighedsekstaser med hensyn til deres subjektive karakter meget nøje beslægtede med dem, som mennesker og dyr oplever i form af seksuelt klimaks, og det betyder uden videre, at salighedsvæsnet i princippet permanent er hensat i en sådan klimakstilstand. Samtidig husker vi fra samme kilde, at salighedsriget er det tilværelsesplan, hvorfra overhovedet alle inkarnationer i den fysiske materie foregår. Vi skal i det følgende komme til at se, at dette også gælder med hensyn til væsnernes fysiske inkarnation i et helt nyt organismeprincip tilhørende et helt nyt spiralafsnit!

64.

Undersøger man symbolskitsen over grundenergiernes kombination (lektion 19, zone F) vil man kunne iagttage, hvorledes tyngdelegemet hos salighedsvæsnet befinder sig i første stadium for opadgående altså i første vækststadium. Som det vil vides, er det tyngdelegemet, der sætter det levende væsen i stand til at beherske den fysiske materie, lige som det i kontakt hermed også er tyngdelegemet, der sætter det i stand til at opretholde en organisme, der er dannet i denne fysiske materie. At tyngdelegemet derfor er under udvikling betyder, at væsnet nærmer sig en tilstand, hvor det med henblik på organismedannelse atter kan få kontakt med den fysiske materie. Men hvordan opnås denne kontakt i praksis? -Hertil skal i første række svares, at den opnås på grundlag af den talentkernebeholdning, som det enkelte salighedsvæsen har fået oparbejdet i visdomsriget, og som det dertil gennem dannelsen af supertalentkerner har fået konsolideret og organiseret under sit ophold i den guddommelige verden. Denne talentkernebeholdning er nemlig væsnets første forudsætning for på ny at kunne komme til syne i den fysiske materie.

Imidlertid kan dette ikke lade sig gøre ved hjælp af denne forudsætning alene. Der kræves også, at væsnet befinder sig i et specielt tilknytningsforhold til både mikrokosmos og makrokosmos, nemlig et tilknytningsforhold, gennem hvilket det er sikret et samarbejde med både den materie, der skal danne dets nye organisme, og med de makrovæsner, der skal danne dets nye univers eller den makroverden, i hvilken det med sin nye organisme skal leve, røres og være. Dette tilknytningsforhold opnår væsnet i princippet på følgende måde.

På et givet tidspunkt når ethvert salighedsvæsens tyngdelegeme en sådan udviklingsgrad, at det kan begynde at påvirke den omgivende materie. I første omgang er det naturligvis kun den åndelige materie, der bliver tale om, men det betyder dog, at væsnet på ny begynder at kunne spores i den ydre verden. Sine impulser modtager det nydannede tyngdelegeme fra væsnets ekstaseoplevelser. Via netop det nydannede tyngdelegeme forplanter disse sig til den ydre verdens materier og begynder at sætte disse i svingning, ledet og styret af væsnets førromtalte talentkernebeholdning.

Men gennem etableringen af disse svingninger, som væsnet altså selv er totalt ubevidst om, opnås der automatisk kontakt med sådanne medvæsner i både mikrokosmos og makrokosmos, som er i samme situation. Og på grundlag af svingningskarakteren og det dermed forbundne bølgelængdeforhold sker der en udvælgelse, således at der kun opnås kontakt med netop de medvæsner i mikrokosmos og makrokosmos, som det med sin talentkernebeholdning er på bølgelængde med. Det vil igen sige, at der alene opnås forbindelse med talentkernebeholdninger eksisterende i tilknytning til salighedsvæsner i mikrokosmos og makrokosmos, der i fornøden udstrækning svarer til karakteren af dets egen talentkernebeholdning. Disse kontakter eller forbindelser varer naturligvis kun så længe, som de implicerede væsners tyngdelegemer på foranledning af ekstaseimpulser og de dermed forbundne længselsenergier fremkalder svingninger i den åndelige materie. Og det betyder igen, at de kun opstår, dersom parterne fra mindst de to - eventuelt alle tre kosmos udløser sådanne svingninger. Til at begynde med sker det kun med store mellemrum og i meget begrænset udstrækning, men en øgning i såvel hyppighed som i varighed og omfang vil kunne spores, efterhånden som væsnerne vokser frem gennem salighedsriget og i en vis udstrækning begynder at have passeret dettes kulminationszone. Og til sidst foregår det i en sådan udstrækning, at man praktisk taget kan tale om en permanent, gensidig undfangelse mellem de tre kosmos i salighedsriget. -Vi skal se lidt nærmere på denne undfangelse.

Lad os først iagttage forbindelsen til mikrokosmos! -Dette mikrokosmos får salighedsvæsnet forbindelse med på den måde, at det med udstrålingen fra sine forskellige organtalentkerner opnår kontakt med mikrovæsner, hvis samlede skæbneelementer præsterer en principielt lignende udstråling. Disse mikrovæsner skal jo for de størstes vedkommende ind i det organismeprincip, det her berørte væsen netop er ved at forlade, og de nævnte mikrovæsner har gennem deres tilværelse i visdomsriget etableret en talentkernebeholdning, der har relation til denne situation. Naturligvis er hvert af de omtalte mikrovæsners talentkernebeholdning ikke tilnærmelsesvis af samme størrelsesorden, som tilfældet er med hensyn til det makrovæsen, de skal bindes til. Tværtimod vil der være tale om, at et mikrovæsens samlede talentkernebeholdning i overensstemmelse med mikrovæsnets status som netop mikrovæsen kun svarer til et enkelt talentkernekompleks og dermed til et begrænset udsnit af makrovæsnets totale talentkernebeholdning. Men dette er også tilstrækkeligt for begge parter. For mikrovæsnets vedkommende vil en tilknytning til dette makrokosmiske talentkernekompleks være ensbetydende med erhvervelsen af sådanne livsbetingelser, at dets fremtid i et nyt organismeprincip totalt er sikret. Og omvendt: for makrovæsnets vedkommende vil en binding af mikrovæsnets samlede talentkernebeholdning -altså dets totale skæbneelement -sikre en organisk særfunction, der på den ene side i store træk kan passe sig selv, og som på den anden side helt er i overensstemmelse med de funktioner, det pågældende makrovæsen som helhed selv skal varetage. På grundlag af principiel overensstemmelse mellem de to sæt talentkerner bindes altså mikrovæsen og makrovæsen til hinanden i et gensidigt nyttigt og tilfredsstillende samarbejde, fuldstændig som det for øvrigt var tilfældet, dengang de i visdomsriget var beskæftiget med at underholde hinanden. Men nu er sagen altså ikke længere et spørgsmål om blot gensidig underholdning, men et spørgsmål om et fremtidigt, organisk samarbejde, hvoraf liv og død vil komme til at afhænge.

På grundlag af det hermed omtalte ses det sikkert, hvorledes det er berettiget at hævde, at væsnerne i visdomsriget og den guddommelige verden gennem deres særlige, skabende udfoldelse forbereder karakteren af deres kommende mikrokosmos. Tænker man sig f.eks. menneskets fremtidige tilfælde, da vil det i visdomsriget og den guddommelige verden konstruere og udtænke en lang række organismereformer, hvis udviklingsforløb det tilmed tilrettelægger. Evnen til at udfolde disse organismereformer bliver efterhånden gennem den stadige udøvelse af disse funktioner organisk befæstet, nemlig gennem dannelsen af passende organtalentkerner i skæbneelementet. I disse

organtalentkerner er evnen til at udfolde de pågældende organismeformer indbygget, og her vil den overleve, til den en dag atter får betydning. Og denne dag kommer altså, når mennesket når frem til det kulminerende salighedsrige og herfra skal begynde at have forbindelse med det ny organismeprincip med henblik på dets optræden i den fysiske materie. På dette tidspunkt former de pågældende talentkernebetingede skabelser sig ganske vist ikke helt på den samme måde i den åndelige materie, som det var tilfældet i visdomsriget. De forløber derimod som processer, der på basis af tyngdelegemet og senere også instinktleget i den åndelige materie fremkalder lokale felter af særlige livsbetingelser, som dermed beslægtede mikrovæsner på grundlag af deres talentkernebeholdninger kan undfanges af og fastholdes i.

Og dette, at disse mikrovæsner virkelig undfanges og fastholdes, er netop udtryk for, at de pågældende mikrovæsner accepterer en fremtidig tilværelse iklædt de organismeformer, som det pågældende menneskevæsen har udtænkt. Med sit samlede skæbneelement tiltrækkes det enkelte mikrovæsen af en enkelt talentkernegruppe i makrovæsnets skæbneelement, nemlig den gruppe, der i fornøden grad frembyder livs- og udviklingsbetingelser. Og det betyder igen, at det pågældende makrovæsen med sin samlede talentkernebeholdning kan undfange og fastholde mange forskellige typer mikrovæsner - men vel at mærke stadig kun sådanne typer, hvis organiske fremtræden det selv har forberedt. Men de nævnte mikrovæsner er jo samtidigt selv makrovæsner for endnu mindre mikrovæsner, hvilket betyder, at de foruden at være bundet til deres makrovæsen med den samlede talentkernebeholdning, samtidigt kan undfange og fastholde en lang række mikrovæsner, hvis organiske fremtræden de har forberedt, og således fremdeles nedad i det uendelige.

En statusopgørelse vil nu vise, at mennesket på tærsklen til klodetilværelsen har forberedt et mikrokosmos, der har form af en lang række organismeformer, som det selv har udtænkt, og som tilhører det organismeprincip, det netop selv har gennemlevet. Denne række organismeformer tages i besiddelse af væsner, som i forhold til mennesket har gennemvandet organets princip og spiralfasnit. I samråd med mennesket har endvidere organvæsnerne under deres ophold i visdomsriget forberedt en række detaljer og enkeltheder, som byder på livsbetingelser for de væsner, der i forhold til organet repræsenterer cellens princip og således fremdeles i det uendelige. Gennem et vældigt samarbejde på tværs af spiralerne har væsnerne i visdomsriget alle uden undtagelse forberedt deres eget kommende mikrokosmos. Men de har derigennem også inddirekte forberedt deres skæbne hvad angår tilknytningen til makrokosmos. Thi gennem de omtalte forberedelser har de jo frembragt en situation, der består i, at de for at komme videre må opsøge felter af makrokosmiske livsbetingelser, der meget nøje er på bølgelængde med udstrålingen fra deres eget totale skæbneelement. Det er altså ikke nok, at man kan knytte et mikrokosmos til sig. Man må også være i stand til at knytte sig selv til et makrokosmos, et makrokosmos, der i alle enkeltheder passer til én. Og naturligvis følger denne tilknytning for menneskets vedkommende nøjagtigt de samme retningslinier, som vi allerede har iagttaget for de væsners vedkommende, der er mikrokosmiske i forhold til mennesket. Med sin samlede talentkernebeholdning og dermed med sit samlede skæbneelement tiltrækkes mennesket på grundlag af loven for resonans mod et nærmere bestemt kompleks af talentkerner, der eksisterer i tilknytning til et væsen, der nu er ved at bane sig vej ind i solsystemets spiral -altså et makrovæsen, der har brug for en klode med lige akkurat de kvalifikationer, som mennesket gennem sin skabende udfoldelse i visdomsriget og den guddommelige verden er blevet beriget med.

65.

Vi har hermed fået indsigt i talentkernernes betydning for det levende væsens evne til med henblik på indvikling i et nyt spiralfasnets organismeprincip at forbinde sig med såvel mikrokosmos som makrokosmos. Vi forstår, at netop talentkernerne udgør dets fundamentale forudsætning for at kunne dette, idet den pågældende forbindelse både "nedad" og "opad" i realiteten beror på

bindinger, der på grundlag af herskende resonansforhold kommer i stand mellem de implicerede parter skæbneelementer og talentkerner. Det er således i første række mellem disse realiteter, at der opstår forbindelser og tilknytningsforhold, hvad der igen betyder, at det enkelte væsens tilknytning til et nyt spiralafsnits mikrokosmos og makrokosmos først og fremmest finder sted på overbevidsthedens plan. Og herfra kan de pågældende forbindelser så forplante sig ned og yderligere bekræfte sig på underbevidsthedsområdet, således som vi foran iagttagte det i forbindelse med ekstaseimpulsernes forplantning til den ydre, åndelige materie via tyngdelegemet. Men det er nu på tide at se lidt på den rolle, specielt instinktlegemet spiller i forbindelse med erobringen af det nye organismeprincip. Som det fremgår af symbolskitsen over grundenergiernes kombination (lektion 19), befinder instinktlegemet sig i salighedsvæsnets tilfælde (zone F, i andet vækststadium -altså umiddelbart før det stadium, hvor det kulminerer. Dette må nødvendigvis betyde, at instinktlegemet for salighedsvæsnerne må spille en ikke helt ubetydelig rolle, men hvilken rolle? -I forbindelse med erobringen af det nye spiralafsnits organismeprincip spiller instinktlegemet den rolle, at det sætter salighedsvæsnet i stand til at befordre en lang række automatfunktioner helt uden om den dagsbevidste viljeføring. Og de automatfunktioner, der her er tale om, er netop sådanne, som angår det nye organismeprincip. Denne instinktlegemets rolle må nødvendigvis ses i forbindelse med den rolle, tyngdelegemet spiller, og her ved vi allerede, at nævnte tyngdelegeme foreløbigt virker som den struktur, gennem hvilken salighedsvæsnets ekstaseimpulser

forplanter sig "ud" i den omgivende materie og påvirker denne. Med hensyn til disse impulsforplantninger er der i virkeligheden tale om et første om end ubevidst forsøg på fra salighedsvæsnets side at beherske og organisere den ydre materie i henhold til det nye organismeprincip. Imidlertid lader denne proces sig ikke gennemføre på grundlag af tyngdelegemet alene, idet dette kun formår at virke som en kilde for dynamiske kræfter, der ikke på nogen måde udviser højere organisation. For at en sådan organisation derfor kan komme ind i billedet, forudsættes der et organ, der kan administrere tyngdelegemets impulsvirksomhed; og netop dette organ er instinktlegemet. Hermed viser det sig, at der allerede på dette tidlige tidspunkt består et overordentlig nært samarbejde mellem den sjælelige strukturs tyngdelegeme og instinktlegeme.

Med hensyn til instinktlegemets funktioner og den dermed forbundne overordnede, administrerende indflydelse på tyngdelegemets virksomhed varetages disse, som det altid er tilfældet med funktioner, af særlige lokalorganer, nemlig lokalorganer beregnede på befordringen af automatfunktioner. Disse lokalorganer opretholdes igen af særlige organtalentkerner, der knytter sig til skæbneelementets grundtalenterne for instinktenergi. Det er således disse organtalentkerner, der i praksis bestemmer karakteren af salighedsvæsnets aktivitet i den ydre materie, men hvor kommer de egentlig fra? -Ja, det ved vi jo egentlig godt! De stammer fra indehaverens periode som borger i visdomsriget og den guddommelige verden -ikke mindst i sidstnævnte. Det var jo netop dette, der som slutfacit blev resultatet af den aktivitet, der som tidligere omtalt udfoldedes i disse to guddommelige zoner, hvad der stemmer godt med, at denne aktivitet til sidst blev drevet op i et plan, hvor den virkede som ren automatfunktion. Og det kan kun betyde, at der i tilknytning til den omhandlede virksomhed var blevet skabt organtalentkerner henhørende under instinktlegemet. Ganske vist kunne disse organtalentkerner under væsnets ophold i visdomsriget ikke komme til at virke igennem instinktlegemet, idet dette jævnfør symbolskitsen over grundenergiernes kombination på det tidspunkt var latent. Men det forhindrede ikke, at de blev dannet og blot ventede på et tidspunkt, hvor de kunne komme til udfoldelse. Dette tidspunkt optræder i sin allerførste spæde vorden i den guddommelige verden, hvor processen med organtalentkernedannelse jo fortsætter. Her er instinktlegemet i sit første vækst stadium og kan således i en vis udstrækning befordre automatfunktion. Men på dette tidspunkt blev nævnte instinktlegemes færdigheder på dette område udelukkende brugt til at aflaste Jeget under dets umådeligt koncentrerede intuitive skabelse, nemlig

på den måde, at alt ved denne skabelse, der havde blot den mindste antydning af tradition over sig, øjeblikkeligt blev dirigeret ind over instinktlegemet, hvilket ikke på nogen måde voldte vanskelighed, idet instinktlegemet efter sin overståede hvileperiode i høj grad var tilbøjeligt til virksomhed. - Efterhånden træder væsnet ind i salighedsriget, hvor det i den første lange tid -bortset fra ganske svage og elementære automatfunktioner i den ydre materie -slet ikke ytrer sig udadtil, men helt er optaget af sin indre skabelse. Imidlertid begynder, som allerede vist, tyngdelegemet at antage mærkbare dimensioner, og samtidig hermed begynder salighedsvæsnet i stigende grad at udløse ekstaseenergier iblandet længselsenergier mod mørket og den fysiske verden, hvilke ekstaseenergier gennem netop tyngdelegemet forplanter sig ud i den ydre, åndelige materie. Og nu kan for alvor instinktlegemet begynde at øve sin organiserende indflydelse. Dette sker i overensstemmelse med det organisations-og udviklingsskema, efter hvilket den samlede talentkernebeholdning under opholdet i den guddommelige verden er blevet arrangeret. Det vil sige: til at begynde med som materieorganisationer, der helt svarer til de love og traditioner, der gælder for den fysiske del af salighedsriget -altså mineralriget -, og derefter som materieorganisationer af stadig højere og højere orden: planteprincip, dyreprincip, jordisk menneskeprincip osv.. Man må billedligt forestille sig dette talentkernearrangement og det dermed forbundne organisations-og udviklingsskema som et vældigt, uhyre kompliceret mekanisk anlæg, der er bygget op på et stillads -ja, som en slags Storm P-maskine, blot naturligvis af en helt anderledes ophøjet natur og standard. Man kan tænke sig, at dette mekaniske arrangement i sit grundprincip bygger på et system af kuglebaner. Det er konstrueret som en vældig pyramide, og allerøverst oppe er ophængt en let kugle i en meget tynd tråd. Foruden denne snor og kugle, der tænkes ophængt inden i et slankt rør er der også et brændeglas, som er anbragt i en sådan afstand fra snoren, at denne falder sammen med brændeglassets brændpunkt. Og endelig rundes det mekaniske arrangement af med en lille spalte i det slanke rør, som lys udefra kan trænge ind igennem. I en vis tid sker der ikke noget, og arrangementet forholder sig herunder som et potentielt system. Men så sker det, at solens stråler på foranledning af jordens omdrejning får lejlighed til at falde ind gennem den lille spalte i det slanke rør efter først at have passeret gennem brændeglasset. Solstrålerne brydes og samles i brændepunktet, hvorved snoren, der holder den lette kugle, brændes over. Denne falder ned i en kuglebane, og begynder nu at rulle nedad; det mekaniske arrangement er i virksomhed! Under sin vej ned ad kuglebanen skubber den rullende kugle i en særlig forudbestemt rækkefølge til nogle andre kugler, der derved også begynder at rulle nedad, blot i andre kuglebaner. Og under deres vej udløser disse kugler -ligeledes i en bestemt rækkefølge -forskellige mekanismer, der derved startes. Og jo længere tid, der går, jo flere mekanismer startes der samtidig med, at også nogle efter at have opbrugt deres potentielle kraft ophører med at virke. På principielt lignende måde må man forestille sig salighedsvæsnets vældige opbud af talentkerner. Også disse er arrangeret på en sådan måde, at de efter at have modtaget en første impuls, i en bestemt rækkefølge begynder at udløse en serie funktioner, der med tiden bliver stadig mere omfattende og komplicerede. Og impulsen, der starter det hele, er i virkeligheden salighedsvæsnets første lille ekstaseudladning i den ydre materie. Som et belivende encitament virker denne ind på instinktlegemet samt talentkernebeholdningen og starter afviklingen af den serie funktioner, der er opsummerede i sidstnævnte. Til at begynde med foregår det som sagt kun i den åndelige materie og helt uden om salighedsvæsnets dagsbevidsthed. Og det foregår ydermere kun i en meget beskeden målestok. Men som ekstaseudladningernes antal tager til og dertil bliver stærkere og stærkere øges også virkningerne i den åndelige materie, således at de bringes til at antage mere og mere omfattende dimensioner, lige som de bliver mere og mere komplicerede, selvom de på dette tidspunkt stadig må siges at være meget elementære i forhold til, hvad der skal komme. Man vil på dette stadium kunne iagttage disse virkninger som vældige glorie-eller aurafænomener i den åndelige materie, som vældige nordlyslignende farvestorme, som hvirvler, vifter og geometriske kompositioner i en rigdom af variationer uden ende. Disse virkninger befordres som sagt

af det gryende tyngdelegeme i forbindelse med instinktlegemet på den måde, at tyngdelegemet fungerer som kraftkilde, medens i forhold hertil instinktlegemet fungerer som administrations-og organisationscentral, hvilket igen vil sige som central for automatisk eller ubevidst viljeføring.

Som allerede flere gange betonet er salighedsvæsnet ikke selv bevidst i de virkninger, dets ekstaseudladninger via tyngde-og instinkt-legemet fremkalder i den ydre, åndelige materie. Det lever helt opslugt i sin egen indre tanke-og erindringsverden, en verden, der takket være guldkopierne stadig kun er lys og skønhed og derfor en kilde til den højeste nydelse. Alligevel er der en vis sammenhæng mellem det, der opleves, og så de udslag i den ydre, åndelige materie, der fremkommer som følge af de ledsagende ekstaser. Der er en principiell overensstemmelse, således at de ydre udslag -der jo er livsytringer (I) -kan betragtes som symbolske udtryk for det, salighedsvæsnet oplever. Salighedsvæsnet befinder sig såat sige på disse materievirkningers livsside, medens tilskueren til dem i den ydre verden i modsætning hertil befinder sig på deres stofs side. Denne ser dem udefra, og da kun som stof-og materieformationer, hvorimod salighedsvæsnet så at sige er bagved og her direkte oplever en verden, som de ydre virkninger kun er en svag afglans af. Når dette nævnes, er det blot for at slå fast, at de skiftende scenerier i den ydre verden på den ene side ikke direkte svarer til, hvad salighedsvæsnet oplever, medens de på den anden side med hensyn til deres karakter og fremtræden i høj grad er bestemt af netop det, salighedsvæsnet oplever. Tænker man sig f. eks. at der i den åndelige materie danner sig en bestemt geometrisk figur, da er denne ikke udtryk for, at salighedsvæsnet i sin indre verden oplever netop en sådan figur, eller noget som helst, der er beslægtet med den. Den er derimod et kosmisk-kemisk symbol for, hvad salighedsvæsnet personligt oplever, et symbol, som den tilstrækkeligt indviede kan tyde, akkurat som vi andre kan tyde bogstaver og sætninger i en bog. Det er ydermere et symbol, der ændrer karakter og betydning i samme takt, som salighedsvæsnet personlige, subjektive salighedsoplevelse skifter.

66.

Som nu salighedsvæsnet vokser frem igennem salighedsriget bliver de ydre udslag af dets egen indre, åndelige aktivitet jævnfør bl.a. tyngdelegemets vækst af en stadigt mere omfattende og udpræget natur. De spiller efterhånden en ikke ubetydelig rolle for det åndelige salighedsriges ydre prægning, og det ikke mindst fordi disse udslag i tilknytning hertil også mere og mere udpræget kommer i indgreb med tilsvarende mærkbare udslag og virkninger fra såvel mikrokosmos som makrokosmos. Til sidst fremtræder salighedsriget som ét eneste permanent flammeterren bestående af disse salighedsudslag, et flammeterren, der virker i alle tre kosmos. Og så! -En skønne dag forplanter disse udslag sig for første gang ind på det fysiske materieplan -måske i forbindelse med et lynnedslag eller en anden elektrisk udladning, en solprotuberans, dannelsen af en elektromagnetisk bølgeudbredelse, en forbrændingsproces eller et andet fysisk fænomen i den uorganiske verden. Det kan ske på så mange måder og antage så mange dimensioner, det skal være -dog naturligvis afstemt efter det kosmos, de pågældende salighedsudslag udgår fra.

Man vil bemærke, at der med hensyn til de omtalte forplantninger ind i den fysiske verden konsekvent siges "i forbindelse med" den eller den fysiske proces. Martinus påstår altså ikke, at disse begyndende udslag fra det åndelige salighedsrige ligefrem fremkalder virkninger i den fysiske verden. Hvad han hævder er derimod, at de forbinder sig med de processer, der allerede på fysisk grundlag forløber i den fysiske verden. Disse fysiske processer kan ligefrem betragtes som en slags første, elementære inkarnationsbetingelser, som salighedsvæsnet rent ubevidst og fuldstændigt automatisk gennem sine ekstaseudslag forbindes med, og som det herunder i større eller mindre udstrækning kan øve en vis organiserende indflydelse på -stadig automatisk og ubevidst. For eksempel kan et lynnedslag eller en anden elektrisk udladning betragtes som en sådan kortvarig inkarnationsbetingelse, og der er for Martinus ingen som helst tvivl om, at salighedsvæsnet af en

tilstrækkelig fremskreden standard øjeblikkeligt forbinder sig med sådanne udladninger -dog naturligvis under forudsætning af, at de befinder sig i den fornødne ekstatiske tilstand samt at betingelserne for resonans i det nødvendige omfang opfyldes. Og ligeledes med hensyn til solprotuberanser, krystalliseringsprocesser, forbrændingsprocesser og elektromagnetiske bølgeudbredelser. Alle disse fysiske processer og fænomener er fra den kosmiske bevidstheds udsigtspunkt betragtet uden for al tvivl identiske med fysiske inkarnationsbetingelser for tilstrækkeligt inkarnationsmodne salighedsvæsner. At de for adskilliges vedkommende kun består i sekunder eller brøkdele af sekunder er i denne forbindelse ganske underordnet. Hvad der tæller er, at de for en stund skænker salighedsvæsnerne mulighed for at forbinde sig med den fysiske materie.

Men gennemførelsen af den første af sådanne fysiske forbindelser er salighedsvæsnet altså begyndt at komme til syne i den fysiske del af salighedsriget, nemlig mineralriget. Og det betyder igen, at det samtidig med at være opslugt af sin egen indre salighedsverden helt automatisk og ubevidst gør sin entré i den fysiske verden tilhørende et nyt spiralafsnit og tilknyttet et helt nyt organismeprincip. For det tidligere menneskevæsens vedkommende vil det sige i et spiralafsnit som klodevæsen; for det tidligere organvæsens vedkommende i et spiralafsnit som menneskevæsen eller rettere "organisme"væsen". Og for det tidligere klodevæsens vedkommende i et spiralafsnit som solsystemvæsen.

Som tiden går og salighedsvæsnets tyngde-og instinktlegeme vokser sig stærkere og stærkere, øges også mulighederne for såvel mere varige forbindelser med den fysiske materie som for større organiserende indflydelse på disse. Væsnerne der f.eks. tilhører klodens, solsystemets, og mælkevejsystemets princip begynder at være permanent tilknyttet vældige elektriske og magnetiske felter i verdensrummet. Felter, med hvilke også væsnerne, der er knyttet til de herunder liggende spiralafsnit, i en vis udstrækning er forbundne. Senere bliver disse makrokosmiske livsenheder yderligere knyttet til vældige gaståger, der under indflydelse af bl.a. gravitationskræfter langsomt koncentrerer sig for til sidst at antage form af helt nye mælkevejsystemer, solsystemer, kloder osv.. Til at begynde med udgør disse formationer kun vældige, sammenvævede flammeterrener med metaldampe og kogende mineraler, men de differentieres mere og mere og fremtræder til sidst som stabile, velordnede materieorganisationer, blandt hvilke materieorganisationer altså også nye kloder optræder. Og med etableringen af disse stabile materieorganisationer, til hvilke salighedsvæsnerne permanent er knyttet, er den fysiske verden på ny for alvor blevet erobret. Den er ganske vist endnu kun erobret på det rent mineralske trin, men den er dog blevet erobret. Væsnet er på ny indviklet og begravet i fysisk materie, selvom det på dette tidspunkt stadig ikke har den mindste fornemmelse heraf. Thi det lever fremdeles sin ubekymrede tilværelse i salighedsrigets indre lysregioner. Og takket være, at dets følelseslegeme på dette udviklingstrin er latent, og dermed kun kan overkomme at bidrage til de indre salighedsoplevelsers befordring, er væsnet uden nogen som helst føling med, hvad der foregår i den ydre verden og dermed også uden føling med, hvad der foregår i, og med den fysiske materie, det helt automatisk og instinktstyret er blevet knyttet til. Det lever således stadig ubekymret i sin egen indre verden og vil vedblive dermed i umådelige tidsrum endnu. Men som denne tid går hen, vil på den anden side dét tidspunkt med matematisk præcision komme inden for synsvidde, hvor det langsomt vågner op og på ny må tilkæmpe sig en fysisk bevidsthed. Nemlig en bevidsthed om dén fysiske verden, det i tilknytning til et helt nyt organismeprincip og tilhørende helt nyt spiralafsnit er vokset ind i. Og dette tidspunkt vil helt nøjagtigt udtrykt indtræde den dag, dets følelseslegeme træder ind i sin vækstbue. Da vil der nemlig uundgåeligt på ny etableres dagsbevidst føling med den ydre, fysiske verden, og da vil det nyfødte væsen også med sikkerhed blive engageret i de processer og begivenheder, som på godt og ondt berører dets nyerhvervede fysiske materieorganisation eller organisme.

Spørgsmål til lektion 61

1. Hvad er det for en forvandling, der gør, at mørkeerindringerne kan virke tiltrækkende på salighedsvæsenet?
2. Hvor genfinder man den form for ekstaseoplevelser, som er almen-gældende for salighedsvæsenerne?
3. a) Nævn tyngdelegemets og b) instinktlegemets udviklingsmæssige position hos salighedsvæsenet!
4. Når et makrovæsen i salighedsriget skal binde et mikrovæsen til sig, engagerer det så a) hele makrovæsenets skæbneelement? b) hele mikrovæsenets skæbneelement?
5. Kan man sige, at væsenerne i salighedsriget alle har forberedt deres eget kommende mikrokosmos i det ny spiralafsnit?
6. Hvilken rolle spiller a) tyngdelegemet og b) instinktlegemet i forbindelse med salighedsvæsenets erobring af et nyt organismeprincip?
7. Er salighedsvæsenet selv bevidst i den vekselvirkning med den ydre åndelige materie, som på foranledning af dets ekstaseenergi foregår via tyngde-og instinktlegemet?
8. a) Er der nogen principiell overensstemmelse mellem det, et salighedsvæsen oplever, og så de materieformationer i den ydre verden denne oplevelse giver anledning til; b) svarer de to ting eventuelt helt til hinanden?
9. Er det i overensstemmelse med Martinus opfattelse, at salighedsvæsenernes åndelige ekstaseenergi ved sig selv frembringer virkninger i den fysiske materie?
10. Er salighedsvæsenet, der er nået frem til det fysiske mineraltrin, i stand til at få nogen som helst fornemmelse af sin fysiske organismes vekselvirkning med omgivelserne. I bekræftende fald: hvilken? i benægtende fald: hvorfor ikke?
11. Kan man sige noget som helst om nøjagtigt, hvornår væsenerne i det ny spiralafsnit får føling med deres organismes vekselvirkning med omgivelserne. I bekræftende fald: hvornår sker det?

Løsningen til lektion 60's opgavetillæg

1. Et åndeligt tilværelsesplan.
2. Guds tegnestue.
3. Intuitionslegemet.
4. At de tilknyttede levende væsners tre intellektuelle legemer alle befinder sig på eller i umiddelbar nærhed af kulminationsstadiet.
5. Man beskæftiger sig udelukkende kun med rent idémateriale, men ikke med dettes materielle iklædning.
6. a) Overordnede organtalentkerner med det formål at organisere rækkefølgen af de i forhold hertil underordnede organtalentkerner organiserede udfoldelse. b) gennem den idévirksomhed, der kendetegner den guddommelige verden.

7. 1) Det foreliggende erfaringsmateriale er i kontrastmæssig henseende ved at være opslidt, 2) nødvendigheden af Jeg-bevidsthedens fornyelse, 3) kendskabet til forskellen på godt og ondt må fornyes, 4) det medfører salighedsoplevelse at kontakte mørke-erindringerne gennem hukommelseslegemet.

8. Både og!

9. Hukommelseslegemet.

10. Mørkeerindringerne.

11. Ja.

12. Skæbneelementets samlede forråd af erindringstalentkerner.

13. De herfor nødvendige sanseorganer er degenererede og slidt op.

P.B.-J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus